

[Henry Christensen.]

det drejede sig om de direkte skatter, og lidt senere her i dag stemme imod momsforhøjelsen fra 12½ til 15 pct. Det er politisk ganske dygtigt manøvreret. Man må egentlig beundre, at et nylig afgået regeringsparti er i stand til at manøvrere på den måde. Men når man vil appellere til ansvarsbevidstheden, som man vil fra socialdemokratiets side, skaber det ikke tillid til, at det er en ansvarsbevidst vilje til et forsøg på at nå til en fælles vurdering af, hvad udskrivningen skal være her i Danmark, sådan som jeg tror vi faktisk vistnok altid blev enige om det, dengang vi havde andre oppositionspartier her i salen.

Man bliver endnu mere skeptisk, når man nu hører hr. J.O. Krag som særlig begrundelse fremlægge det synspunkt, at når nu det hele begynder at bide og alle disse forskellige ting, som blev rullet op, begynder at vise sig, ja, så kan det jo være, vi skal have en langt lavere udskrivningsprocent. Jeg forstår da godt, det kan være fristende stadig væk at fremføre denne skattelettelses-agitation, men jeg tror faktisk, at Danmark befinder sig i en økonomisk situation, hvor der var meget mere grund til, at ikke bare regeringspartierne, men også det store oppositionsparti alvorligt var med til at gøre det klart for befolkningen, at det, det drejer sig om, er ikke at stille i udsigt, at vi i løbet af nogle måneder yderligere kan lette skatterne væsentligt, yderligere sætte forbruget stærkt i vejret. Hvis det var en anden indstilling, man havde lagt til grund fra socialdemokratiets side, tror jeg egentlig, vi lettere kunne have snakket os til rette.

Jeg lægger slet ikke skjul på, at vi i venstre har været skeptiske med hensyn til, om det var nødvendigt at fastsætte udskrivningsprocenten så tidligt, som det nu sker. Men heroverfor har jo vejret betydningen af, at vi her i landet viste vilje til at fastlægge en ansvarlig økonomisk politik, der ikke skulle slippe op nu i løbet af nogle få måneder, sådan som det alt for tit er gået i vor økonomiske politik. Det er ikke denne ansvarlige indstilling, socialdemokratiet appellerer til. Hvis det var tilfældet, tror jeg, vi meget bedre kunne snakke os til rette med hinanden. Derfor er det også nødvendigt at fremsætte disse synspunkter for at klarlægge, hvorfor det i disse år er vanskeligt at

enes med socialdemokratiet om skattepolitikken herinde.

Jeg vil i øvrigt gerne føje yderligere det synspunkt til, at jeg tror, vi virkelig alvorligt kommer til at overveje hele spørgsmålet om tidsterminerne i forbindelse med fastsættelsen af udskrivningsprocent og fastsættelsen af statens udgifter. Der er to ting, der her kommer til at spille en rolle. Det ene er, at vi har et statsfinansielt system, som i visse perioder har en vældig udpumpende virkning og i andre perioder samler vældigt op. Vi har altså på den måde en meget ujævn påvirkning af det økonomiske forløb. Jeg tror egentlig også, at den tidligere finansminister vil erkende, at her er et finansielt problem, der har stor samfundsøkonomisk betydning. Men der er én ting til. Tidligere var vi i stand til at fastsætte udskrivningen bogstavelig talt samtidig med, at vi vedtog finansloven, nemlig lige op til 1. april. Nu er vi i den situation, at vi stadig bestemmer statens udgifter umiddelbart inden 1. april, men vi skal fastsætte statens indtægter fra et halvt år til 9-10 måneder forinden. Man kan sige, vi kan diskutere, om det skal være nogle få måneder før eller senere, men tilbage bliver, at hvis vi skal fastsætte det i september, er det alligevel over et halvt år, inden vi nøjagtigt kender udgifterne. Det samme gælder for kommunerne. Det betyder, at vi har fået en vældig usikkerhedsfaktor ind i den offentlige økonomi. Den sammenhæng, der tidligere var mellem udskrivningen og de offentlige udgifter, er brudt.

Jeg tror, der her ligger et meget vigtigt problem, som jeg gerne vil opfordre finansministeren til at vi får en fælles undersøgelse af. Hvordan bliver vi i stand til at tilvejebringe en betydelig bedre overensstemmelse mellem beslutningen om udgifterne og beslutningen om indtægterne? Det drejer sig ikke om en diskussion om, hvorvidt udskrivningsprocenten skal fastsættes i juni eller september, det er et helt andet problem, måske, når det kommer til stykket, et langt mere tungtvejende problem. Og hvis det var det, socialdemokratiet for alvor ville være gået ind i her ved denne lejlighed, ville jeg have beundret oppositionens indsats betydelig mere.

Niels Helveg Petersen: Denne diskussion skal ikke få lov til at udvikle sig til en debat